

Cyrhla, 1956*

Itt magasabbra nőnek a fenyők
s a domb tetején az eget verdesik.
A hó térdig ér.

Az úton gyerekek jönnek,
kezükben kis motyó,
kopott bőrönd,
benne fogkefe, pár váltás ruha.
S a plüssmaci – a tavalyi karácsony
fenyőillatú emlékével.

Jönnek a gyerekek, fejükön
horgolt sapka, kendő.

Apa, anya oly távol,
de emlékülben
beleégett
az utolsó ölelés mondata:
- Aztán vigyázz magadra!

Jönnek a gyerekek, lábukon
vékony talpú, kopott cipő.

Jönnek valahonnét a semmibe,
otthonról az idegenbe.
Fáradtan és éhesen.
Cipőjük talpa átázott,
fűzője kibomlott.
De mint otthon a mesében,
a délutáni ködben,
íme felsejlik a faház.
Belül meleg van, emberi szó,
vetett ággy.
Mikor feltűnik a vacsora-csillag,
étel is akad: füstölt juhsajt,
tea, vajjas kenyér.

Jönnek a gyerekek a golyó-lyuggatta
Budapestről, Lengyelország
havas útjain.

Kiskacsa fürdik....
Fagyos szelek
zúzmara-szirmokat bontanak
pihés tollain...

* *Cyrhla. Vendégház Zakopanében. 1956 késő őszen több száz szerencsétlen sorsú magyar kisgyermek utazott Lengyelországba. Több hónapon keresztül biztosítottak számukra szállást, étkezést és tanulási lehetőséget. Az egyik ilyen gyermekközpont a zakopanei Cyrhla vendégház volt.*